

Торжество поминок

Автор:

[Артем Чех](#)

Торжество поминок

Артем Чех

«Його смерть ні для кого не була несподіванкою. Всі вже давно чекали, що, можливо, не шановний, але все ж таки Анатолій Іванович помре. І от він помер...»

Артем Чех

Торжество поминок

Його смерть ні для кого не була несподіванкою. Всі вже давно чекали, що, можливо, не шановний, але все ж таки Анатолій Іванович помре. І от він помер.

За півроку до смерті він уже слабувато орієнтувався у просторі, не відрізняв хліб від ковбаси й викидав чудернацькі пасажі. Разом за пасажами Анатолій Іванович викинув з будинку всі зубні щітки та дрібнички зеленого кольору: катушку ниток, прищіпки, рукавички дружини, фломастер, пачку цигарок «Мор». Зелені лаковані черевики сина він наваксив чорним кремом для взуття. На запитання, навіщо ж він це зробив, відповідь була хоч і позбавлена логіки, проте нехайна:

– Листя теж зелене.

До смерті залишалося менше місяця. Анатолій Іванович був уже прикутий до ліжка, він стогнав, пухлина в мозку завдавала нестерпного болю, пам'ять відмовляла, а він досі жити не міг без того, щоб не вийти на балкон та не затягнутися цигаркою.

Помер він на початку травня. Вранці. Вдома.

Годину чи навіть більше Анатолій Іванович горів, його душили агонічні спазми, зі сліпих очей лилися сльози – помирати не хотілося. Але помер.

Вранці. Вдома.

Поховали його, перехрестилися й заспівали тужливу пісню. Ввечері після похорону і син, і дружина Анатолія Івановича відчували порожнечу та скорботне полегшення. На вулиці гавкав собака, гуділи та силкувалися влетіти до розчиненої хвіртки хрущі. Приходила сусідка забрати табуретки, вибачилась, що не змогла прийти на церемонію.

Всю ніч син Анатолія Івановича Анатолій Анатолійович стояв на балконі і курив ментолові «Мор». Він передражнявав собаку та бездумно викидав через вікно зелені пластмасові прищіпки. Поруч лежала подушка. Вона ще довго там лежала – подушка, на якій помер Анатолій Іванович. І ніхто ніяк не міг винести її на смітник. Спочатку не до цього було, потім якось забули, а ще потім ця подушка стала якимсь священним символом, викинувши який означало б заплямити честь та світлу пам'ять Анатолія Івановича. Все ж таки не просто подушка, а подушка, на якій він помер. А це вже статус.

До Анатолія Анатолійовича приходили друзі, співчували. Толя відмахувався та неприємно жартував на предмет смерті батька й пропонував подарити подушку, на якій він помер. Як сувенір. На згадку. Кожного разу чувши «ні, дякую, можливо, іншим разом», Анатолій Анатолійович мружив очі й питав:

– То, може, просто поспите на ній?

Але й ця пропозиція зазвичай не викликала у його друзів аж такого інтересу. Тоді Анатолій Анатолійович голосно сміявся й просив його, безбатченка, залишити на самоті.

Врешті-решт, у вересні подушку винесли. Не викинули, а винесли. У підвал. Також туди віднесли і всі речі покійного. Вудки, мундштуки, лейтенантські погони, дореволюційний маузер без затвора, кілька поламаних молотків, дріль, одяг. У квартирі залишили хіба дублянку – дружина покійного боялася, що у

підвалі її неодмінно вкрадуть, а дублянка хороша, фінська.

Син залишив собі на згадку дві рапіри, які власноруч змайстрував Анатолій Іванович, та справжні нунчаки, привезені колись батьком з Курильських островів.

Узимку, в день народження покійного Анатолія Івановича, влаштували щось подібне до маскараду. Запросили гостей, Толя покликав друзів, дружина іменинника напекла млинців, хтось із запрошених прихопив пляшку шампанського. Грала заспокійлива музика, знадвору мерзли синички, на столі стояла фотографія з усміхнутим Анатолієм Івановичем. Цю фотографію він зробив ще тоді, коли Толюсіку було чотири роки.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/cheh_artem/torzhestvo-pominok

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)